Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 268 469 van 17 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET**
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DE BUISSERET en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 februari 2019. Op 18 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 april 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 5 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)", die luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

U bent een Eritrees staatsburger, Tigrinya van origine, geboren op (…) 1998 in Tserona (Eritrea) waar u woonde tot uw vertrek in januari 2014. U ging naar school tot en met de zesde graad, in de zevende graad werd u opgepakt tijdens een giffa. U slaagde erin te ontsnappen en stak meteen de grens met Ethiopië illegaal over. U verbleef een week in Enda Baguna, om daarna zes maand in het vluchtelingenkamp Hinsatz te verblijven, u reisde in juni 2014 verder naar Soedan en verbleef er zes maand, drie maand in Hajer en drie maand in Karthoum. Vervolgens reisde u door naar Libië waar u acht maand verbleef. U kwam aan in Italië op 07/08/2015 waar u geen asielaanvraag indiende. U verbleef er één week waarna u doorreisde naar Zwitserland en asiel aanvroeg op 07/08/2021 u verbleef er zes maand. U diende er een asielaanvraag in die werd verworpen. Na deze weigering reisde u naar Duitsland waar u één jaar verbleef. U vroeg asiel aan op 02/06/2016, uw asielaanvraag werd opnieuw verworpen. U reisde vervolgens naar Nederland waar u op 15/03/2017 een asielaanvraag deed, die opnieuw werd verworpen. U reisde terug naar Duitsland, werd opgepakt en teruggeleid naar Italië waar u op 13/09/2017 een asielaanvraag deed. Terwijl u wachtte op uw beslissing, vond u onderdak bij een Italiaanse katholiek organisatie. U werd de vluchtelingenstatus toegekend en kreeg een verblijfstitel geldig tot 25/04/2023. Na het verkrijgen van uw reisdocument reisde u naar Duitsland en deed een nieuwe asielaanvraag op 29/08/2018, deze werd opnieuw geweigerd. In februari 2019 trachtte u door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, u deed meerdere pogingen en werd verschillende keren gearresteerd, waarna u op 15/10/2019 een asielaanvraag deed bij de Belgische asielautoriteiten.
U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.
Volgens de EURODAC-resultaten gaf u zes keer uw vingerafdrukken. Een eerste keer in Zwitserland op 07/08/2015, een tweede keer in Duitsland op 02/06/2016, een derde keer in Nederland op 15/03/2017, een vierde keer in Italië op 13/09/2017, een vijfde keer in Duitsland op 29/08/2019 en een laatste keer in België 15/10/2019. Uit uw verklaringen blijkt dat ook bij uw aankomst in Italië in 2015 u vingerafdrukken afstond (DVZ Verklaring, Reisroute, vraag 37).
B. Motivering
Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Bij terugkeer naar Eritrea vreest u gearresteerd te worden door de autoriteiten van het land omdat u het land illegaal heeft verlaten en uw dienstplicht ontlopen.
Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit uw verklaringen (NPO, p. 8) en de gegevens in het administratief dossier (Ministero dell'Interno Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione Direzione Centrale dei Servizi Civili per l'Immigrazione e l'AsiloUnità Dublino) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. De vaststelling dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend en u een verblijfstitel voor de duur van vijf jaar werd gegeven, wordt door u niet betwist (NPO, p. 8).
In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten

ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,… Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met moeilijke levensomstandigheden (NPO, p. 16) en de diefstal van uw persoonlijke bezittingen toen u een nacht op straat moest overnachten (NPO, p. 13), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, haalde u aan dat u in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting (NPO, p. 12). Echter dient te worden gesteld dat u slechts een zeer korte tijd in Italië hebt verbleven nadat u verblijfsdocumenten ontving en stelde u evenzeer dat u geen enkele intentie had om werk te zoeken (NPO, p. 11) noch hebt u ernstige inspanningen gedaan om de taal te leren (NPO, p. 14). Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen neemt uiteraard niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen hetgeen u klaarblijkelijk naliet te doen. Bijgevolg voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische

situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.
De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische problemen doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U verklaarde immers zelf dat u na uw vertrek uit Italië in 2018 er in Duitsland in het ziekenhuis enkel een zware verkoudheid werd vastgesteld waarvan u met behulp van medicijnen snel genas (NPO, p. 15).
Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.
U legt geen enkel document neer ter staving van uw asielrelaas.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 57/6, § 3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. In een eerste onderdeel verwijst de verzoekende partij naar artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat dit een facultatieve bepaling is die de omzetting vormt naar Belgisch recht van artikel 32.2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

2.3. In een tweede onderdeel merkt de verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing naar geen enkel rapport over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Italië wordt verwezen. Volgens haar wijst dit op een zeer onzorgvuldig onderzoek vanwege de verwerende partij, temeer "*gelet op het feit dat het onontvankelijk verklaren van verzoekers verzoek geen gebonden bevoegdheid is en tegenpartij kennis had van de zeer problematische situatie voor begunstigden in Italië*". Zij betoogt dat de bestreden beslissing steunt op veronderstellingen die worden tegengesproken door de rapporten over de situatie van vluchtelingen in Italië, die zeer zorgwekkend is. Zij meent dat de bestreden beslissing op manifeste wijze het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, gebrekkig gemotiveerd is en tevens de overige bepalingen geviseerd in het middel schendt.

2.4. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij gedurende haar ganse verblijf in Italië in zeer precaire omstandigheden leefde en er ondanks herhaalde pogingen geen toegang had tot de arbeidsmarkt, tot opleidingen of tot psychologische bijstand. Zij wijst erop dat veel internationale rapporten aantonen dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming problematisch is en strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij citeert uit het rapport "*The situation of beneficiaries of international protection in Italy*" van NANSEN van 2020 (hierna: Nansen-rapport 2020) en wijst erop dat er in Italië voor begunstigden van internationale bescherming een volledig gebrek is aan toegang tot sociale huisvesting of opvang en tot de arbeidsmarkt, waardoor zij zich in een zeer precaire economische situatie bevinden. Zij wijst ook op discriminatie ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten. Tevens citeert de verzoekende partij uit het rapport

"*Conditions d'acceuil en Italie, rapport actualisé sur la situation en Italie des personnes requérantes d'asiles et des bénéficiaires d'une protection, en particuliers des personnen renvoyées dans le cadre de Dublin*" van OSAR van januari 2020 met betrekking tot de toegang tot huisvesting en hulp voor begunstigden van internationale bescherming in Italië. De voormelde informatie toont volgens de verzoekende partij aan dat de levensomstandigheden begunstigden van internationale bescherming in Italië in strijd zijn met de menselijke waardigheid.

2.5. In een vierde onderdeel wijst de verzoekende partij erop dat zij sinds juni 2021 wordt opgevolgd door een psycholoog voor een zware angststoornis en depressie. Zij citeert uit het bij haar verzoekschrift gevoegde psychologisch attest en betoogt: "*Er werd een zware depressie vastgesteld, een post-traumatisch stresssyndroom met verschillende symptomen waaronder fysieke en mentale angstreacties, slapeloosheid en isolatie. Zijn psycholoog attesteerde dat de stopzetting van zijn behandeling tot zware gevolgen kan leiden.*" Zij wijst erop dat haar mentale toestand en de mate waarin zij in Italië effectief toegang heeft tot de nodige behandelingen volgens haar psycholoog een belangrijk element zijn. Zij betoogt dat uit het jaarverslag van AIDA van juni 2021 blijkt dat de toegang tot medische zorgen voor personen die in Italië internationale bescherming genieten is gekoppeld aan het hebben van een domicilie doch dat velen er niet in slagen om een domicilie te bekomen. Zij citeert uit het "*Country Report: Italy*" van AIDA van juni 2021. Zij betoogt dat volgens Artsen Zonder Grenzen het gebrek aan een domicilie personen die in Italië internationale bescherming genieten verhindert om in de praktijk toegang te krijgen tot medische zorgen. Zij citeert uit het Nansen-rapport 2020 waaruit volgens haar blijkt dat er verschillende belemmeringen bestaan voor psychologische opvolging van personen die in Italië internationale bescherming genieten. Tevens wijst de verzoekende partij op een uitspraak van de Immigration and Asylum Chamber of the Upper Tribunal in het Verenigd Koninkrijk waarin "*een zeer grondige analyse* [wordt] *doorgevoerd van de opvangomstandigheden in Italië, aan de hand van verschillende internationale rapporten en recente bronnen uit de nationale context*": "*Eén van de drie verzoekers, SM, betrof een man die in Italië erkend werd als vluchteling en die aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en een zware depressie leed. Op basis van een diepgaande analyse van die huidige situatie in Italië besloot de Upper Tribunal dat er een reëel risico bestond dat asielzoekers en personen die internationale bescherming genieten ("beneficiairies of international protection" – "BIP") die teruggestuurd worden naar Italië, ten minste enige tijd zonder onderdak of in ontoereikende huisvesting zullen verblijven en zich mogelijk in een situatie kunnen bevinden die strijdig is met artikel 3 EVRM.*" De verzoekende partij meent dat haar situatie volledig vergelijkbaar is met de beschreven persoon in de uitspraak van het Upper Tribunal. Zonder individuele garanties van de Italiaanse autoriteiten is het waarschijnlijk dat zij ingeval van terugkeer naar Italië aan haar lot wordt overgelaten, zonder toegang te hebben tot een adequate medische behandeling of tot adequate opvang, aldus de verzoekende partij. Gelet op de situatie van het Italiaanse gezondheidssysteem houdt een terugkeer naar Italië een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit, alsook een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zo meent de verzoekende partij. Zij stelt: "*Er dringt zich minstens een nieuw geactualiseerd onderzoek op van verzoekers gezondheidssituatie én de situatie in Italië. In casu dient niet alleen de algemene situatie voor vluchtelingen in Italië onderzocht te worden, om na te gaan of de bescherming aldaar effectief is, maar ook de specifieke situatie va verzoeker die daarbovenop met ernstige posttraumatische stress kampt. Die kenmerken van verzoekende partij kunnen niet zomaar los van elkaar benaderd worden.*"

2.6. In haar verzoekschrift concludeert de verzoekende partij als volgt:
"*De bestreden beslissing schendt op manifeste wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, is gebrekkig gemotiveerd en schendt tevens de overige bepalingen geviseerd in het middel.*
Kortom, er bestaat geen garantie dat verzoekende partij in Italië effectief toegang zal hebben tot arbeidsmarkt, zorgen, huisvestiging, ... die hij nodig heeft.
Dit is strijdig met artikels 2 en 3 EVRM.
Gelet op het absolute karakter van artikels 2 en 3 EVRM, dient zij gelet op het gebrek aan dergelijke garantie waar tegenpartij geen afdoende antwoord op heeft, in België internationale bescherming krijgen.
Die informatie getuigt er immers van dat er inderdaad een reëel risico is dat verzoekende partij aan geweld blootgesteld wordt in Italië. Door die relevante informatie bewust uit het onderzoek te laten, heeft tegenpartij het verzoek van de verzoeker kennelijk onzorgvuldig behandeld.
Er dient tevens nagegaan worden of deze ook gewaarborgd zijn in de praktijk. Uit het voorgaande volgt dat dit niet het geval is, zoals verzoeker aan den lijve ondervond.
Uit het geheel van wat voorafgaat volgt dat verzoekende partij immers geen effectieve bescherming heeft in Italië. Hij dient daarom in België als vluchteling erkend te worden.

Kortom, er bestaat geen garantie dat verzoekende partij, die nooit behandeld werd voor de posttraumatische stress waarmee hij kampte en nog steeds kampt, om zich enigszins veilig te voelen, in Italië effectief toegang zal hebben tot de psychologische zorgen die hij nodig heeft.
Integendeel. Er is een reële kans dat zij géén toegang zal hebben tot die nodige zorgen, zoals zij gedurende haar verblijf in Italië reeds aan den lijve ondervond, ondanks verschillende pogingen die hij ondernam."

2.7. De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift een psychologisch attest van 14 juli 2021 (stuk 2).

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Italië geniet.

3.2. Uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoekende partij de subsidiaire bescherming toegekend kreeg en een verblijfsvergunning bezit geldig tot 25 april 2023. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend.

3.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldararu, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht

gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het betoog in het verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar Italië in een situatie terecht te komen waarin zij niet meer zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De verzoekende partij focust hierbij op huisvesting, sociale bijstand en tewerkstelling of integratie. De verzoekende partij doelt daarmee op een situatie, zoals bedoeld in het arrest Ibrahim, van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De taak van de rechter is in deze duidelijk door het Hof van Justitie bepaald in punt 88 waar het Hof stelt dat wanneer de rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, deze rechter “*dan ook ertoe gehouden [is] om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.*” Daarbij moet volgens punt 89 rekening gehouden worden met “alle gegevens van de zaak”. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit het “*Country Report: Italy*” van AIDA van juni 2021 (hierna: AIDA-rapport Italië 2021) en *The situation of beneficiaries of international protection in Italy*” van NANSEN van 2020 (hierna: Nansen-rapport 2020).

Uit de door de verzoekende partij bijgebracht informatie blijkt dat personen die in Italië internationale bescherming genieten toegang hebben tot gezondheidszorg doch hierbij kunnen worden geconfronteerd met enkele obstakels. Zo wordt in het “*Country Report: Italy*” van AIDA van juni 2021 (hierna: AIDA-rapport Italië 2021) gesteld dat zij op dezelfde wijze worden behandeld als Italiaanse ingezetenen en dat zij zich moeten registreren bij de Nationale Gezondheidsdienst. Een mogelijk obstakel hierbij is dat zij hiertoe over een domicilie in Italië dienen te beschikken, hetgeen wordt bemoeilijkt doordat zij niet steeds over de daartoe vereiste huisvesting beschikken (AIDA-rapport Italië 2021, p. 185-186). Tevens is er sprake van moeilijkheden omtrent het betalen van de bijdrage aan de Nationale Gezondheidsdienst, waarbij in verschillende Italiaanse regio’s wordt gesteld dat personen die in Italië internationale bescherming genieten maar er nog niet hebben gewerkt, niet als werklozen kunnen worden beschouwd en daardoor niet kunnen worden vrijgesteld van het betalen van de bijdrage. Verschillende Italiaanse rechtbanken spraken zich hier echter tegen uit en bepaalden dat personen die in Italië internationale bescherming genieten wel degelijk dienen te worden vrijgesteld van de betaling van de bijdrage aan de Nationale Gezondheidsdienst indien zij geen werk of inkomen hebben (AIDA-rapport Italië 2021, p. 186). Helaas wordt deze rechtspraak niet in alle regio’s even goed opgevolgd. Verder blijkt dat het Italiaanse Ministerie van Gezondheid (“*Ministry of Health*”) op 22 maart 2017 richtlijnen heeft aangenomen voor de behandeling van onder meer begunstigden van internationale

bescherming die het slachtoffer werden van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld ("*Guidelines for the planning of assistance and rehabilitation as well as for treatment of psychological disorders of refugees and beneficiaries of international protection victims of torture, rape or other serious forms of psychological, physical or sexual violence*"). De bedoeling van deze richtlijnen is om de slachtoffers via een netwerk van zorgverleners en andere betrokkenen, onafhankelijk van hun eventueel vluchtrelaas, de nodige ondersteuning en behandeling te geven. De richtlijnen werden evenwel nog niet in alle regio's (volledig) geïmplementeerd (AIDA-rapport Italië 2021, p. 187). Ook in het Nansen-rapport 2020, waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, wordt melding gemaakt van obstakels die begunstigden van internationale bescherming in Italië kunnen ondervinden bij de toegang tot gezondheidszorg. Zo wordt gewezen op de vereiste registratie bij de Nationale Gezondheidsdienst en de bijdrage die hiervoor moet worden betaald (zoals ook vermeld in het AIDA-rapport Italië 2021 (zie *supra*)), gebrekkige opleiding van zorgverstrekkers, misinformatie, taalproblemen, wachtlijsten en overvolle centra voor personen die een gespecialiseerde behandeling vragen (Nansen-rapport 2020, p. 10-12)

Met betrekking tot de toegang van begunstigden van internationale bescherming tot huisvesting in Italië blijkt uit het Nansen-rapport 2020 (p. 4-6) dat statushouders terecht kunnen komen in ontoereikende of overbevolkte faciliteiten in Rome en andere grote steden, dat de precaire leefomstandigheden een impact kunnen hebben op hun medische situatie, dat er een gebrek is aan adequate huisvesting voor personen met mentale problemen, dat zij slechts korte tijd en in beperkte mate opvang kunnen genieten in de SIPROIMI (tweedelijnsbijstand) en dat zij geconfronteerd kunnen worden met administratieve obstakels bij het bekomen van een sociale woning. Ook bij het vinden van een (huur)woning op de private markt kunnen zij worden gehinderd indien zij werkloos zijn of geen inkomen hebben. Voorts spelen NGO's en religieuze verenigingen een belangrijke rol bij het bieden van onderdak aan statushouders waardoor ze de tekortkomingen van overheidsactoren trachten op te vangen. Dit ligt in lijn met hetgeen in het AIDA-rapport Italië 2021 (p. 180-184) wordt uiteengezet.

Betreffende de toegang tot de arbeidsmarkt blijkt uit het AIDA-rapport Italië 2021 (p. 184) dat begunstigden van internationale bescherming in Italië op dezelfde wijze worden behandeld als Italiaanse ingezetenen. Uit het Nansen-rapport 2020 (p. 8-9) blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Italië geconfronteerd worden met taalproblemen, moeilijkheden om hun vaardigheden en kwalificaties uit hun land van herkomst te laten erkennen, discriminatie, een gebrek aan coördinatie van de integratie van statushouders in de Italiaanse arbeidsmarkt en een beperkt aanbod van ondermaatse arbeidsmogelijkheden.

Voorgaande landeninformatie, geeft aan dat de situatie voor statushouders in Italië moeilijk kan zijn op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Italië in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, overweging 91). Uit het voorgaande blijkt dat er voor personen die in Italië internationale bescherming genieten weliswaar obstakels kunnen voorkomen die de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale voorzieningen kunnen bemoeilijken, doch er kan niet worden besloten dat deze toegang op systematische wijze dermate wordt bemoeilijkt of ontzegd dat zou moeten worden aangenomen dat begunstigden van internationale bescherming in Italië in de praktijk geen toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale voorzieningen hebben.

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd en de rechten die daaruit voortvloeien dermate dat zij niet in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt, te weerleggen.

Wat haar individuele situatie betreft, wijst de verzoekende partij op haar mentale gezondheidstoestand. Aan haar verzoekschrift voegt zij een psychologisch attest van 14 juli 2021 (stuk 2) toe waaruit blijkt dat zij te kampen heeft met een depressie en posttraumatische stress en waarin wordt gesteld dat een duurzame, regelmatige psychologische opvolging en sociale stabiliteit voor haar noodzakelijk zijn. Het posttraumatisch stresssyndroom hangt samen met haar leefomstandigheden in Libië. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze medische elementen niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Tijdens het persoonlijk onderhoud wees de verzoekende partij enkel op het gegeven dat ze aan het hoesten was en hoofdpijn had (notities

persoonlijk onderhoud [NPO], p. 9). De verzoekende partij wees niet op psychologische problemen. Voorts wordt in dit attest niet aangegeven dat de verzoekende partij nood heeft aan een zeer specifieke behandeling die in Italië niet beschikbaar zou zijn, noch dat haar eventuele overdracht naar Italië wat betreft haar (mentale) gezondheidstoestand een dermate verhoogd risico zou inhouden dat een dergelijke overdracht niet verantwoord zou zijn daar zij zal terechtkomen in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen concreet, persoonlijk element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Italië niet in de mogelijkheid zou zijn om er haar domicilie te vestigen en zich aldus aan te melden bij de Nationale Gezondheidsdienst. Om haar domicilie te vestigen dient de verzoekende partij toegang te hebben tot huisvesting. Uit de rechtspraak van verschillende Italiaanse rechtbanken blijkt dat personen die in Italië internationale bescherming genieten wel degelijk dienen te worden vrijgesteld van de betaling van de bijdrage aan de Nationale Gezondheidsdienst indien zij geen werk of inkomen hebben.

Met betrekking tot het vinden van een job, de taal te leren en er huisvesting te vinden, stelt de verzoekende partij dat dit niet mogelijk was in Italië. Tijdens de loop van haar procedure om internationale bescherming heeft de verzoekende partij weliswaar hulp gekregen van Italiaanse vrijwilligers, maar deze personen konden haar niet helpen bij het vinden van een job of huisvesting eenmaal ze er internationale bescherming gekregen heeft. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij enkel aan andere Eritreeërs gevraagd heeft om werk en huisvesting te vinden, maar zij bevonden zich in dezelfde situatie en konden haar niet helpen (NPO, p. 12-14, p.16). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij ernstige inspanningen geleverd heeft om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvestiging te zoeken en de taal te leren. De verklaringen over de onmogelijkheid om in Italië een leven op te bouwen, zijn ongefundeerd en alleszins voorbarig. Er kan niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij een poging deed om haar leven in Italië op te bouwen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij geen beroep kon doen op de studiemogelijkheden om de taal te leren in Italië eens dat zij internationale bescherming kreeg. Zij toont geenszins aan dat zij zich gericht heeft tot de Italiaanse autoriteiten of ngo’s om haar rechten, verbonden aan een internationale bescherming, te verkrijgen. In het psychologisch attest van 14 juli 2021 wordt aangegeven dat de verzoekende partij minderjarig was bij haar vertrek uit Eritrea in 2013. Echter is de verzoekende partij heden vierentwintig jaar oud. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming die in Italië reeds internationale bescherming geniet worden verwacht dat hij zich terdege inspant om de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten uit te oefenen.

Een hoge werkloosheidsgraad in Italië op zich maakt van de situatie van de verzoekende partij in Italië nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Italië omwille van de economische situatie in het land maar uit de informatie aangebracht door de verzoekende partij blijkt niet dat personen met internationale beschermingsstatus de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij wil doen aannemen dat er in haar hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

Waar de Raad kan aannemen dat de verzoekende partij met onverdraagzaamheid en uitingen van racisme en discriminatie werd geconfronteerd tijdens haar verblijf in Italië, stelt de Raad evenwel vast dat, hoe verwerpelijk ook, uit haar verklaringen en de geciteerde landeninformatie niet blijkt dat zij hierdoor werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest Ibrahim e.a.. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten tegen uitingen van discriminatie aan haar persoon door een klacht in te dienen bij de autoriteiten.

De verzoekende partij kan dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhindert was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypotheses en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gezien het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard aangezien de verzoekende partij in Italië internationale bescherming geniet.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

3.6. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,	voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	de voorzitter,
M. DENYS	M. RYCKASEYS